

Η ΕΘΝΙΚΗ

ΧΑΡΑ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 12

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1914

25Η ΜΑΡΤΙΟΥ 1914

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ

ΤΟ ΜΟΥΤΣΟΥΡΩΜΑ

THEATRICAL TITLE CARD WITH 'H ΙΟΥΔΗΘ ΛΗ' and 'H ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΛΕΩΝ' in decorative font.

«Οδός Αλσους Πτελεών αριθ. 8: Οπισθία εισόδος»

Η ιστορία αυτή, κατά την κρίση μου, είναι τόσον παρόμοιος και πολυπλοκος...

Ο άνθρωπος απήντησε δυσθύμως. —Ποιός σ' ερώτησε τί θάρεδες; Κόττα...

μέσα, διά την προφύλαξιν του όποιου άνη...

Ωρμησα και τον ηρπασα από το επανωφόρι.

'Αλλ' ή ιστορία μου δεν άρχίζει από εδώ. Αρχίζει από μίαν έσπεραν, καθ' ήν άργά...

παρηλθον άκόμη 15 ήμέραι. Εύρισκόμην εις τον σταθμόν του Ουατερλό. Είχαν γίνει...

—Εξομολόγησε άποστολικά. —Βλέπω, ότι αγαπάς πάντοτε τας γυναίκας...

—Λοιπόν! πρόσεξε μή κινήσῃς λάθος. Οδός Αλσους Πτελεών 8. Οπισθία εισόδος...

στονμοκου. Δέν είξέσω διατί, δέν τό έπραξα.

—Αλλά! Γεώργιε. Σε περιμένο μίαν ώραν! Πώς πήγες στούς άγώνους; Είγες τώρη;

—Α! σὺ είσαι; είπε. Θάρεθα πώς ήσουν άκόμη μέσα. Είνε καιρός που ήλευθερώθης;

—Επιμένον εις την οδόν Πικαδίλην το λεωφοριόν. Όλίγα δήματα μακρότερόν μου εις εὔτελους έξωτεροῦ καί πολύ άντιπαθη...

—Όσον έννορις και άν ήτο, έν τούτοις δέν ήμην ή πρώτη, ή όποία έφθασεν εκεί, διότι άλλοι πολλοί, ως μιά δωδεκάς, περιεφέροντο...

ταν μιά γυναίκα σου έγεινε μιά φορά άηθώς χορήσιμος, είνε καλό πιά νά την κρατήσεις...

—Είπε νέα όμως! —Τόσον τό καλλίτερον! Εμπορείς νά την μεταχειρισθής καλλίτερον όταν είναι νέα...

Οί δύο νέοι έμειδιάσαν σαρκαστικώς. Τότε έκείνος, ό όποίος έπαιξεν εις τήν άποδοῦμα...

Χίλιες ιδέες ξεσπονοῦνται στό μυαλό μου. Ίδου άλλην μίαν φοράν επαναλαμβάνομένη ή υπόμνησις...

—Αγαμή! —Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Αγαμή! —Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Όχι, δέν την κρατούν. Αὐτή τη φορὰ δέν θά την κρατήσουν. Ίσως όμως την προσεχή φορὰν νά μείνῃ γιά πάντα μέσα. Ο-

Τό περλθόν Σάββατον έπαρουσιάσθη, εις δευτέραν φοράν από της σκηνής του Δημοτικού Θεάτρου ή δραματική σχολή του Ώδείου.

—Εχω κάτι εδώ... Από τον σάκκον μου άποσταλάζει...

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Αγαμή! —Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

Η άναποή του άντηχοῦσε μονότονη και ρυθμική σαν μικρής λαγωνίκας, αλλά και δέν έννοῦσε νά κάμῃ πώς κοραϊστικῆ.

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

Τό χορηγουδάκι αυτό άπετελείτο από όδοήκοοντα οικογένειας και τήν σπητάκια του λευκά και χρωμένα μέσα στό λευκό φιλόλωμα...

Και μόνο βορραία άπλώνετο ό κάμπος, ό πελώριος κάμπος, ό γυννός, χωρισμένος πέ μαῦρα και πράσινα κανονικά σχήματα.

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

—Είπες, που είπα, τί θά τό κάμης. Δέν πρέπει νά χάσης ούτε στιγμήν. Ουμψήσου την...

ΟΙ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

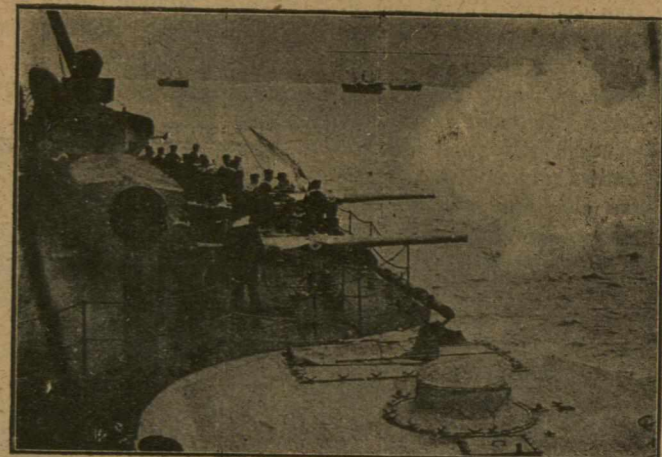
Ο πρωθυπουργός μας κ. Βενιζέλος

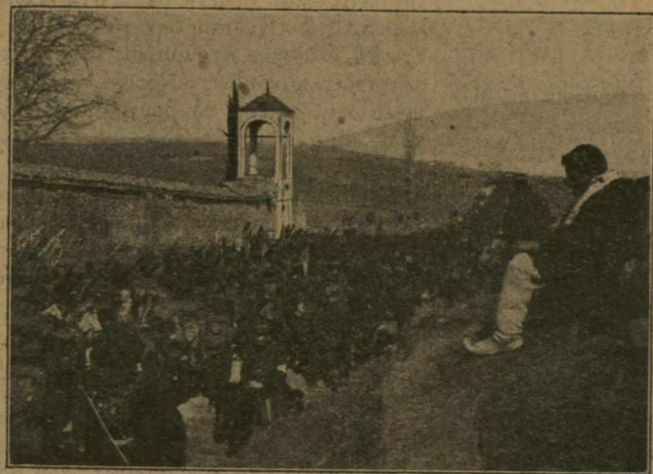
Τὰ εδζωνάνια μας μετὰ τὴν μάχην καθαρρίζοντα τὰ ὄπλα των.

Ο στρατηλάτης Βασιλεὺς μας

Ο Ἀβέρωφ βάλλων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

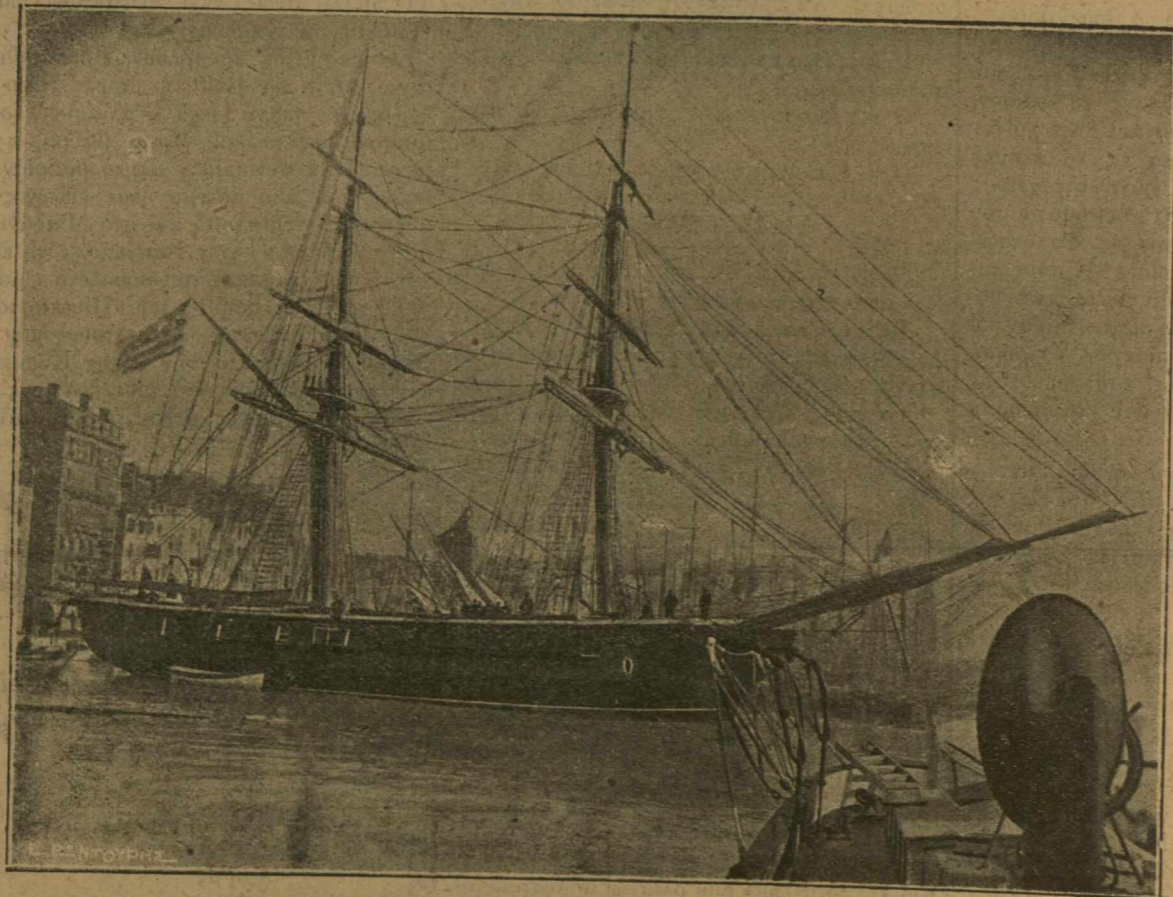

Ο νικηφόρος στρατός μας διερχόμενος ἀπ' τὴν Κορυτσάν

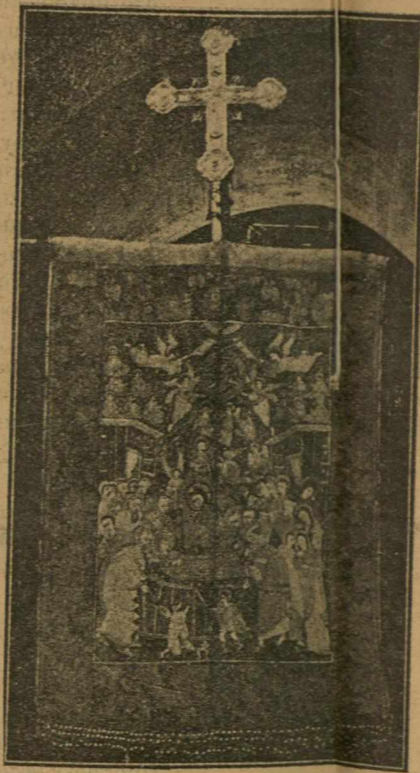
ΑΠΟ ΤΑΣ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑΣ

ΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΔΟΞΑΙ

Ἡ ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο Ιστορικὸς Πάριον.
(Ἐκ φωτογραφίας ληφθεῖσης ἐν Μασσαλίᾳ κατὰ τὸ 1884).

Τὸ Λάβαρον τὸ ὁποῖον ὕψωσεν ὁ Παλαιὸν Πατρὸν Γερμανὸς τῆ 25ῆ Μαρτίου εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἀγ. Λαύρας.

Ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου.

ΑΡΜΑΤΩΛΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΤΙΩΝ

Μαυρο πουλάκι, πόρχεισι από τ' αντίκρου μέρη. Πέ; μου τί κλάψαις ολιβεραίς τί μαυρα...

Πώγει ο παπᾶς και λυγρή κρασί να μᾶ; κερνάει. Μπαίνουνε βράδυ στο χωριό και στού παπᾶ...

Κι νᾶμαι σκλάβος τῶν Τουρκῶν, κοπέλι τῶν [σκυλιῶν, φέρε μου τὸ βρωμὸ σπαθί και τ' ἀποφρῶ του...

Ο ΚΟΛΙΑΣ

Τοῦ Κόλια ἡ μάνα κάδετα σὲ μᾶ ψηλὴ ραχοῦλα. Και μὲ τὸν ἦ-10 μάλωνε μὲ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι...

Ὁ Κέντρος ἐλαβόθηκε στὸ πόδι και στὸ χέρι. Ψλὴν φωνὴν ἐφώνησεν, ὅσον κι' ἂν ἐδονότων...

Ὁ ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ Κι' ἂν τὰ Δερβένια ἐτούρκειν, τὰ πῆραν Ἀρ-βανίτες...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

Ὁ Κέντρος ἐσηκώθηκε μ' ἐξήνια παλληκάρια. Ὅσοι παλληκάρια μου, νὰ πάμε στὴν Κατούνα...

Κι' ἐπὶ τὸν Κόλια ἀποκρίθηκε, τ' Ἄλλη πασοῦ λέγει. «Χίλιους Τούρκους ἐσκότωσα κι' ὄχτῳ μπου-λουκμασοῖδες»...

Ὁπως τ' ἀστέρη ὠδήγησε τοῦ; Μόγως σὴ φάτη γιι νὰ βροῦνε τὸ Χριστὸ και πλοῖσια δῶρα τοῦ ἁγίου...

ΤΟ ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΙ

Τὰ μακρόκανα καρυοφύλλα μὲ τοὺς πολλοὺς ζωστήρας, τὰ ἰδιόρρημα κοντάκια, τὰ κατακέντητα και καταστόλιστα, αὐτὰ εἶνε τὰ ἐθνικά, τὰ ἱστορικά μας δῖλα.

Ὁ γέρο-Δῆμος πέθανε, ὁ γέρο-Δῆμος πάει! Τὸ κλεφτόπουλο ἰθακοῦει εἰς τὴν διαταγὴν, ἀναβαίνει εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ θουνοῦ και πυροβολεῖ...

Ὁ γέρο-Δῆμος πέθανε, ὁ γέρο-Δῆμος πάει! Τὸ κλεφτόπουλο ἰθακοῦει εἰς τὴν διαταγὴν, ἀναβαίνει εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ θουνοῦ και πυροβολεῖ...

Η ΕΠΙΤΟΝΟΚΟΚΥΡΑ ΜΟΥ

Ἀχ! πὸς θὰ τὴν ξεχάσω; εἶχε μουστάκι κι' ἀρκετὰ γεννάκια στοῦ πηγού...

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ποῦς εἶδε τέτοια συνεφιά ποῦς εἶδε τέτοια ἀντάρα Π' αὐτὸ τὸ χρονο πλάκωσαν...

ΣΤΗΝ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΥ

Ἐπὶ τὸν ἔθνο κι' ἀκούσε τρανέμας Ἰονοδότη τοῦς στοίχους ποῦ σκορπίζουμε...

Η ΑΡΡΑΒΩΝΑ

Τὸ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τῆς μιά μέρα και ἔδωκε στοῦ κρινοδακτύλου τῆς...

ΕΥΑΓ. Δ. ΜΑΛΛΙΟΣ

Στυλιανὸς Αἰγυπτιακὸς

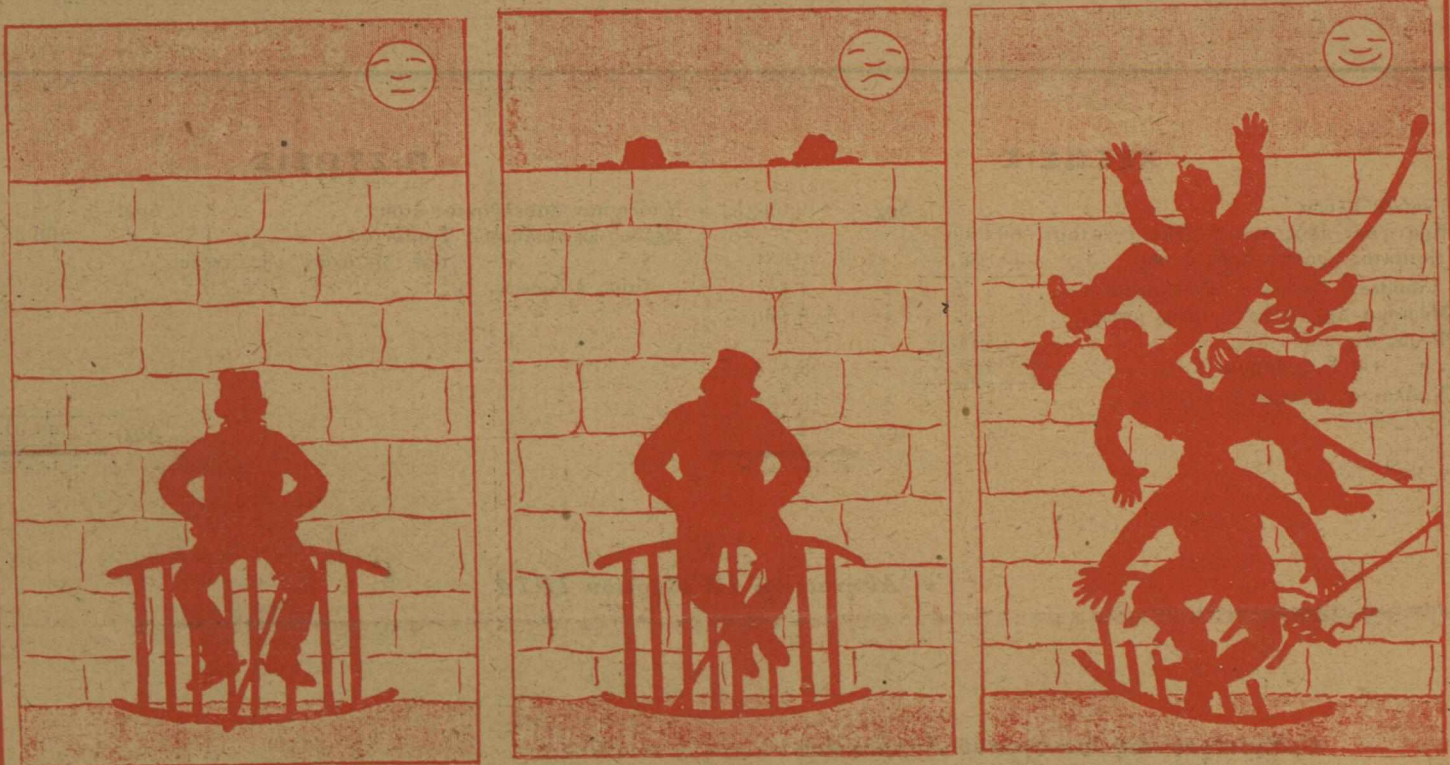

❁ ❁ Η ΚΟΤΤΕΜ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ❁ ❁

Ὁ Γιάννης ὁ Σιαθᾶς, ὁ Κίτσος τῆ Μαιμῆς κι' ὁ Κῶτσος τὸ ἀποστόλενας ἐπήγαν ἓνα βράδυ τοῦ Μάρτη νὰ βουτήξουν μερικὲς κότες ἀπ' τὸ κοιτέτσι τοῦ Λοχαγοῦ τοῦ Νταβλαμπᾶ. Μιὰ καὶ δυὸ βάζουν μιὰ σκάλα κι' ἀνεβαίνουν ἀπάνω στὴ μάντρα καὶ μπαίνουν μέσα στὸν κήπο. τὴν στιγμὴν ὅμως ποῦ ἐπύγαν τὰ κοκτορόπουλα μέσα στὸν κήπο ἐπέρασε ἀπ' ἔξω ὁ λοχαγὸς ρωμαντζάροντας μὲ τὸ στορογγυλὸ, τὸ γελαστὸ φεγγάρι.

Βλέπει τὴ σκάλα ὅμως καὶ κάθεται ἀπάνω νὰ πιάσῃ τοὺς κοττοκλέφτες. — Μωρὲ λέει, θὰ τοὺς φάω τὸ σηκότι, θὰ τοὺς πλεμονιάσω στὸ ξύλο. Καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του, καὶ σφίγγει τὴ γροθιῆς του καὶ μουγγρίζει. — Ἐν τῷ μεταξύ οἱ τρεῖς φίλοι ἀφοῦ ἐκοφολαίμιασαν ἀρκετὰ κοιτόπουλα ἐπήγαν νὰ πηδήσουν ἔξω καὶ οἱ τρεῖς. Παραπατοῦν ὅμως καὶ πέφτουν... πρᾶφ!... ἀπάνω στὸν κύρ λοχογὸ τὸν Νταβλαμπᾶ καὶ τὸν κάβουν... πλακέ!...